

Eda (Michal Willie Sedláček/Michal Willie Sedláček)

Jednou seděli jsme s kamarádem nad láhví vína,
v hospodě dusno k zalknutí.
Dámy co vůkol seděly, žádná nevinná.
My zpívali a ony hleděly.

Už tahali jsme písničky až z paty.
Mohlo bejt asi kolem půl pátý.
V tom objevil se ve dveřích stín.
Hospodou zahřmělo: „Alou do peřin.“

To přišel Eda, hospodskej Eda.
To přišel Eda, hospodskej Eda.

To dvou metrový hovado se na nás vrhlo.
Začalo nám lámat kytary.
V tu ránu nám víno z hrdla zdrhlo,
scéna jak z krčmy prastarý.

„To už je moc. To už je moc. Kdo má to krákání poslouchat celou noc.“
„To už je moc. To už je moc. Kdo má to krákání poslouchat celou noc.“

A tak jsme se nenápadně zvedli.
Každý po potyčce notně zbledlý.
Zkroucený jak hady strčili nás do vozu.
Eda musí ráno do třisměnnýho provozu.

Nezávidím mu ty dvě hodiny spánku.
Stejně příště přijedeme zas.
Dáme si nějaký dobrý víno z džbánku.
Ať nám klidně Eda zláme vaz.

„To už je moc. To už je moc. Kdo má to krákání poslouchat celou noc.“
„To už je moc. To už je moc. Kdo má to krákání poslouchat celou noc.“